Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16893/2025
13.05.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мастиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца – противтужених АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Зехлија Куртовић адвокат из ..., против туженог – противтужиоца ВВ из ..., чији је пуномоћник Ермедин Ђуђевић, адвокат из ..., ради предаје у државину непокретности и утврђења права својине, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1924/24 од 21.02.2025. године, у седници одржаној 13.05.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог – противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1924/24 од 21.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог – противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1924/24 од 21.02.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сјеници П 119/18 од 07.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор пресуђене ствари изјављен од стране туженог. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца – противтужених па је обавезан тужени – противтужилац да им преда и омогући несметано коришћење к.п. бр. ... и ... к.о. ..., досуђене у предмету физичке деобе Р1 77/13 од 17.10.2016. године у мерама и границама ближе као у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени – противтужилац да ослободи од ствари собу на спрату породичне куће постојеће на к.п. бр. ... к.о. ... и преда је у својину и државину тужиоцу – противтуженом АА. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени – противтужилац да тужиљи – противтуженој ББ омогући несметано коришћење приземног дела куће тако што ће из просторије – оставе уклонити своје ствари и предати ову просторију тужиљи у државину. Ставом петим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог – противтужиоца ВВ којим је тражио да му се призна право својине на основу одржаја на средишњем делу дворишта од к.п. бр. ... и ..., који се простире од дворишта куће до јавног пута, као и дела куће и то једне собе у приземљу и једне собе на спрату, који је користио тужени са својом породицом и покојним оцем и мајком. Ставом шестим

изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 183.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1924/24 од 21.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог – противтужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Сјеници П 119/18 од 07.07.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог – противтужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени – противтужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог – противтужиоца применом члана 404. став 2 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите по тужби је предаја у државину непокретности, а по противтужби утврђење права својине туженог – противтужиоца на истим деловима непокретности по основу одржаја. Судови су одлучили усвајањем тужбеног захтева применом одредбе члана 37. Закона о основама својинскоправних односа с обзиром да су у поступку физичке деобе по правноснажном решењу спорни делови предметне непокретности припали тужиоцима, а фактичку власт на њима остварује тужени, па је исти као држалац у обавези да власницима исте преда у државину. Одбили су противтужбени захтев налазећи да нема места примени одредбе члана 28. члан 4. и члана 72. Закона о основама својинскоправних односа с обзиром да је тужени – противтужилац знао да су спорни делови предметне непокретности решењем о судској деоби припали тужиоцима – противтуженима, што указује на његову несавесност као држаоца. Тужени – противтужилац наводима ревизије оспорава правилност утврђеног чињеничног стања што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије, а уз ревизију није доставио, нити се позвао на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или битно сличној чињеничноправној ствари.

Имајући у виду да се ради о парници у којој одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђења чињеница у сваком конкретном случају, релевантних за примену материјалног права, а нема потребе за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни за новим тумачење права, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 17.05.2018. године, а вредност предмета спора је 50.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору са захтевом за неновчано потраживање у коме утврђена вредност предмета спора не прелази законом прописани имовински цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић